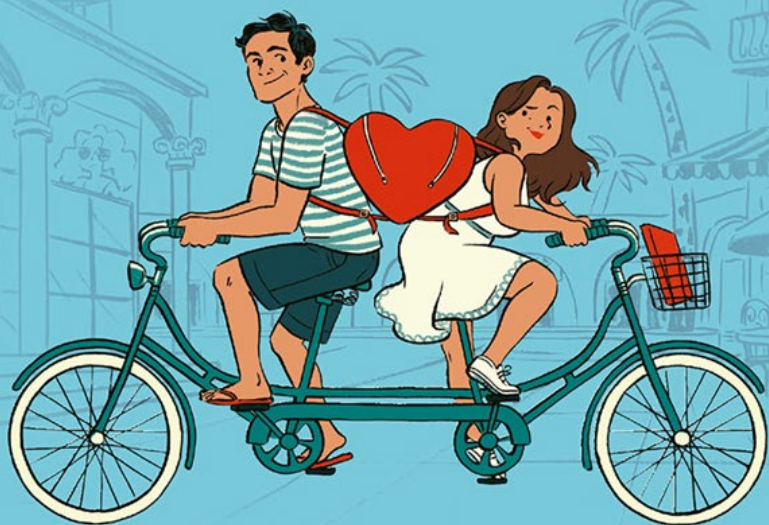

Je to láska, nenávist... nebo osud?

INSTANT KARMA

MARISSA
MEYEROVÁ

*Autorka bestsellerových řad **Měsíční kroniky** a **Renegáti***

Instant karma

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Marissa Meyerová
Instant karma – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

INSTANT KARMA

MARISSA
MEYEROVÁ

EGMONT

*Pro tatínka,
který náš domov vždycky naplňoval hudbou.*

JEDNA

Quint Erickson má zpoždění.

Zase.

Nemělo by mě to překvapovat. Nepřekvapuje mě to. Víc bych se divila, kdyby opravdu aspoň jednou přišel včas. Ale vážně? Dneska? *Zrovna dnes?*

Sedím na židli, celá vřu a prsty bubnuju do prezentační desky, kterou mám před sebou složenou na laboratorním stole. Pozornost dělím mezi sledování hodin nade dveřmi a mlčenlivé opakování slov, která jsem se celý týden učila nazpaměť.

Naše pláže a pobřežní vody jsou domovem mnoha pozoruhodných druhů. Ryb, savců, mořských želv a...

„Žraloci,“ řekne Maya Livingstoneová před tabulí, „byli kvůli hollywoodským filmům po mnoho desetiletí demonizováni. Nejsou to ta monstra, jaká z nich lidé dělají.“

„A navíc,“ dodává její laboratorní partner Ezra Kent, „kdo tu jí koho? Tím myslím, věděli jste, že lidi doopravdy jedí žraloky?“

Maya se na něj zamračeně podívá. „Hlavně jejich ploutve, aby tedy bylo jasno.“

„Přesně tak. Dělají z nich polévku,“ pokračuje Ezra. „Polévka ze žraločích ploutví je náramná delikatesa, protože jsou zároveň vláční i křupaví. Zkuste si to představit. Já bych ji teda rozhodně vyzkoušel.“

Někteří spolužáci předstírají, že se jim zvedá žaludek, i když je jasné, že přesně tuhle reakci z nich chtěl Ezra dostat. Většina lidí mu říká EZ jako

„easy“ a já si dřív myslela, že je to odkaz na jeho četné sexuální eskapády, ale teď bych řekla, že je to kvůli jeho šaškování. Učitelé už zjistili, že za žádnou cenu nesmí sedět v lavici s Quintem.

„Popojedem“, pokračuje Maya, aby přešla zase k věci. Začne popisovat strašné metody, jak lovci chytají žraloky, uříznou jim ploutve a pak je hodí zpátky do vody. Bez ploutví se žraloci potopí na dno oceánu a buď se udusí, nebo je zaživa sežerou jiní predátoři.

Celá třída se šklebí.

„A pak z nich uvaří polívku“, dodá Ezra, kdyby to předtím náhodou někomu uniklo.

Uběhne další minuta. Koušu se do koutku a snažím se uklidnit rozhašené nervy. V hlavě se mi rozezní zase ta rozčilená tiráda, letos asi už pomilionté.

Quint. Erickson. Je. Úplně. Nejhorší.

Ještě jsem mu to včera připomínala. Nezapomeň, Quinte, zítra máme velkou prezentaci. Přineseš report. Pomůžeš mi s úvodem. Tak prosím, pro lásku ke všem dobrým a správným věcem na tomto světě, nepřiď pozdě.

Jeho odpověď?

Pokrčení ramen.

Jsem v jednom kole, Prudence, ale budu se snažit.

Jasně. Protože v úterý před půl devátou ráno má strašně moc práce.

Vím, že úvod zvládnou sama. Přece jen jsem si ho bez něj nacvičovala. Ale měl nám přinést papíry. Papíry, do kterých může zbytek třídy civět, když budeme mluvit. Papíry, díky nimž se jejich znužené oči bez zájmu nebudou upírat *na mě*.

Třída vlašně zatleská a já se proberu. Spojím ruce a jednou dvakrát tlesknou. Maya s Ezrou sbalí svou prezentační tabuli. Mrknu na Juda v první řadě, ale vidím jenom temeno jeho hlavy a vím, že z Mayi nespustil oči, co si stoupla před tabuli, a nepřestane ji pozorovat, dokud si nesedne na své místo a on se bude muset začít dívat jinam, aby si někdo nevšiml, že na ni zírá. Mám bráchu moc ráda, ale do Mayi Livingstoneové je zabouchnutý už od páté třídy a – jestli mám být upřímná – začíná už působit docela zoufale.

Soucím s ním. Opravdu. Koneckonců je to *Maya Livingstoneová*. Prakticky všichni z druháku jsou do ní zamilovaní. Ale taky znám bráchu. Ten nikdy nesebere odvahu někam ji pozvat.

Takže je zoufalý.

Chudák.

Ale *já* jsem taky chudák. Maya s Ezrou si sedají na svá místa a po Quintovi pořád není nikde ani stopy. Ani stopy po dokumentech, které měl přinést.

V záchvěvu zoufalství vylovím z tašky červenou rtěnku a rychle si nanesu novou vrstvu, kdyby se náhodou ta ranní začala stírat. Nerada se moc maluju, ale výrazná rtěnka mi okamžitě dodá sebevědomí. Je to moje brnění. Moje zbraň.

Zvládneš to, říkám si v duchu. Nepotřebuješ Quinta.

Srdce mi začne bušit. Dech se mi zrychlí. Strčím rtěnku zpátky do tašky a popadnu kartičky s poznámkami, i když je asi nebudu potřebovat. Mockerát jsem si to trénovala, o biotopech a environmentalismu mluvím i ze spánku. Ale pokud je budu mít v ruce, pomůžou mi uklidnit rozjitřené nervy.

Aspoň si to myslím. Doufám.

Jenže pak mě přepadne panika, že se mi pod zpocenýma rukama rozpije inkoust a kartičky nepůjdou přecíst, a zase mám nervy na pochodu.

„A tím se dostáváme k poslední letošní prezentaci,“ řekne pan Chavez a skoro lítostivě se na mě podívá. „Mrzí mě to, Prudence. Zdržovali jsme to, jak se jen dalo. Možná se Quint stihne připojit, než skončíš.“

Přinutím se k úsměvu. „To je v pořádku. Stejně jsem měla většinu přednášky na starosti já.“

Vůbec to není v pořádku. Ale teď se s tím nedá nic dělat.

Pomalu vstanu, strčím si zápisky do kapsy, popadnu prezentační tabuli a tašku s bonusovými materiály. Ruce se mi třesou. Zastavím se na tak dlouho, abych zhluboka vydechla, pevně zavřu oči a opakuju si refrén, který si vždycky říkám, když musím mluvit nebo vystupovat před lidmi.

Je to jenom deset minut tvého života, Prudence, a pak bude po všem a ty se můžeš posunout dál. Jenom deset minut. To dáš.

Otevřu oči, narovnáám se a vyrazím před třídu.

Ve vystupování před publikem zase tak hrozná nejsem, naopak si myslím, že mi to docela jde, když už jednou začnu. Víím, jak pracovat s hlasem, aby mě všichni slyšeli. Vždycky si to předem natrénuju tolikrát, abych se nepřefíkávala, až je mi z toho zle; a taky se snažím mluvit živě a zábavně.

Ale ty okamžiky před samotným začátkem jsou hrozné. Vždycky jsem přesvědčená o tom, že se něco pokazí. Že se mi to vypaří z hlavy a na všechno zapomenu. Že se začnu potit. Že celá zrudnu. Že omdlím.

Ale když se do toho pustím, už jsem většinou v pohodě. Jenom musím začít... A pak, než si toho vůbec všimnu, je po všem. A nakonec uslyším to, co vždycky: *Panečku, Prudence. Ty jsi přirozená mluvčí. Umíš skvěle prezentovat. Pěkná práce.*

Slova, která utiší mou vyděšenou duši.

Tohle tedy říkají moji učitelé. Studenti se málokdy obtěžují věnovat mi nějakou pozornost.

Což mi ani v nejmenším nevadí.

Zabere mi jen pár sekund postavit a srovnat prezentační tabuli a položit vedle ní tašku s věcmi. Přitáhnu si stoleček na kolečkách s modelem, který jsem si přinesla před hodinou, pořád zakrytý modrým plátnem.

V jedné ruce držím kartičky s poznámkami, do druhé vezmu ukazovátka, jímž pan Chavez zdůrazňuje pasáže na svých prezentacích v PowerPointu.

Usměju se na publikum.

Snažím se zachytit Judův pohled, ale ten si něco čmárá do náčrtníku a moje pokusy nevnímá.

Ježíši, brácho. Dík za podporu.

Zbytek publika na mě civí a je prakticky v kómatu tím, jak se nudí.

Sevře se mi žaludek.

Prostě začnu.

Je to jenom deset minut.

Budeš v pohodě.

Nadechnu se.

„Měla jsem pro vás připravené ještě další materiály,“ začnu. Hlas mám posazený vysoko, a tak se odmlčím a odkašlu si, než pokračuju: „Abyste si je mohli prohlížet během prezentace. Ale měl je přinést Quint a... ten tu není.“ Zatnu zuby. Chci poukázat na to, jak je to nespravedlivé. Všem ostatním se parták dostavil, jen ten můj se tím prostě neobtěžoval.

„No dobře,“ pokračuju a dramaticky mávnu ukazovátkem ve vzduchu. „Tak jdeme na to.“

Přejdou před prezentační tabulí a vydechnou zadržovaný vzduch.

Prostě začni.

Usměje se a vrhne se do připravené prezentace.

„Jedna věc, kterou jsme se ohledně mořské biologie díky našemu skvělému učiteli, panu Chavezovi, naučili...“ odmlčím se a zapáleně ukážu na učitele. Ten mi gesto mnohem chladněji oplátí. „...je to, že je obrovské štěstí, že tady na Fortuna Beach máme přístup k tak rozmanité škále mořského života. Pláže a pobřežní vody jsou domovem mnoha pozoruhodných druhů. Ryb, savců, mořských želv a žraloků...“

„Žraloci jsou ryby,“ podotkne Maya.

Ztuhnu a střelím po ní pohledem. Nic vás při dobře nacvičené prezentaci nerozhodí tak jako zbytečné přerušování.

Přerušování je peklo.

Nasadím úsměv. Mám sto chutí začít znovu, ale přinutím se pokračovat. *Ryb, savců, mořských želv a žraloků...*

„...až k bohatým ekosystémům planktonu a flóry v Orange Bay. Tyto zdroje jsou darem a naší zodpovědností je nejen si je užívat, ale také je chránit. Proto jsme se v semestrálním projektu s Quintem rozhodli věnovat se...“ udělám dramatickou odmlku, „...ochraně moří cestou ekoturismu.“

Okázale popadnu modré plátno, strhnu ho a odhalím ručně vyrobený model turistických center na Main Street a Fortuna Beach, které se táhnou paralelně s pláží a promenádou.

Nemůžu odolat a rozhlédnu se, jak spolužáci reagují. Pár z nich v předních řadách natáhne krky, aby na model viděli, ale většina nepřítomně civí z oken nebo se snaží nenápadně psát v mobilech schovaných pod lavicemi.

Aspoň pan Chavez si model zaujatě prohlíží. A Jude zvedne hlavu, protože z první ruky ví, kolik nekonečných hodin jsem do téhle prezentace vložila. Zachytí můj pohled a nenápadně, ale povzbudivě zvedne palec.

Přesunu se za stůl, abych stála nad modelem a mohla ukazovat na nejdůležitější prvky. Už mě nakopl adrenalin, takže nemám pocit, že se zhroutím do vyčerpání kuličky. Teď mám spoustu energie.

„Náš nový centrální turistický hub bude rezort a spa Orange Bay, který přiláká zámožnou klientelu. Návštěvníky, kteří oceňují luxus, touží po

dobrodružství, ale...“ troufale lusknou prsty, „...také jim záleží na ochraně životního prostředí.“

Klepnu ukazovátkem na vysokou budovu. „Díky budovám z recyklovaných materiálů, ekologickému hospodaření s vodou a prvkům, které šetří energii, bude rezort hlavním bodem města. Ale naši turisté se sem nepřijedou jen vyspat. Přijedou objevovat. Proto potřebuje Fortuna Beach nové stojany se sdílenými koly na začátku i konci promenády...“ Ťuknu ukazovátkem na malinké stojany pro kola. „...a půjčovnu elektrických člunů, které mohou vyplouvat přímo ze soukromého přístavu v rezortu.“ Klep. „Ale to, co klienty doopravdy přitáhne, co Fortuna Beach vyzdvihne mezi ostatními top destinacemi v očích našich ekologicky uvědomělých cestovatelů, je...“

Dveře do třídy se rozlétnou tak prudce, až praští o zeď.

Vyskočím.

„Promiňte, pane Ch.!“ ozve se hlas, ze kterého se mi zježí vlasy vzadu na krku. Překvapení se rychle vypaří a nahradí ho stěží potlačovaný hněv.

Sevru ukazovátka v pěsti a podívám se na Quinta Ericksona. Courá se mezi stoly a stihne i plácnutí s Ezrou, což je jejich obvyklý pozdrav.

Částečně si přeju, aby se zastavil přede mnou a nabídl plácnutí i mně. Byla by to skvělá příležitost praštit ho ukazovátkem.

Zatnu zuby a mračím se na temeno jeho hlavy, než dojde k našemu stolu v zadní řadě a hodí si na něj batoh. Zvuk zipu se rozlehne třídou a zní jako start letadla. Začne si hvízdát – *hvízdát* – zatímco se hrabe v hromadě papírů, knížek, propisek a bince, který tam shromažďoval celých devět měsíců.

Čekám. Někdo ve třídě si odkašle. Koutkem oka vidím, že se Jude nějak vrtí a je mu trapně i za mě. Jenže mně z nějakého důvodu trapně není.

Normálně je pro mě přerušení obrovský problém, protože se proměním v hromádku nervů, ale momentálně pilně škrtím ukazovátka a představuju si, že je to Quintův krk. Mohla bych tu stát celý den, klidně v trapném tichu, a čekat na Quinta, až mu dojde, jak moc mě vyrušil.

Jenže, k mé nekonečné frustraci, Quintovi vůbec nic nedochází. Tak strašně mě to štve! Přerušil mě v pülce *naší* prezentace. Rozhostí se trapně ticho, ale nejsem si jistá, jestli vůbec zná význam slova „trapný“.

„Aha!“ oznámí vítězoslavně a vytáhne z batohu neonově zelenou složku. I z dálky vidím, že má ohnutý růžek. Otevře ji a začne vytahovat zprávy.

Nepoznám, kolik mají stránek. Dvě nebo tři, nejspíš potištěné oboustranně, protože kdo by plýtl papírem u zprávy o ekologii?

Aspoň doufám, že je vytiskl oboustranně.

Quint rozdává secvaknuté stránky spolužákům a panu Chavezovi předá zprávu ve vázané podobě. Nepoužije metodu, že dá všechno jednomu z nich, ať si to pošlou dál, jak bych to udělala já, asi proto, že je to ten nejmní efektivní člověk na planetě. Ne, prochází uličkami a rozdává papíry po jednom. A kření se. Na všechny se směje. Mohl by to být politik, umí ohromovat davy tím svým líným tempem a uvolněným úsměvem. Jedna z holek na něj dokonce zamává řasami, když si bere zprávu, a koketně zamumlá *Díky, Quinte*.

Klouby sevřené kolem ukazovátka už mám celé bílé. Představuju si, že si Quint ukopne palec o stůl. Uklouzne na rozlité chemikálii a zvrtně si kotník. Nebo ne – ještě líp – představuju si, že ve spěchu popadl jinou složku a právě rozdává dvaatřicet kopií milostného dopisu, který napsal naší ředitelce Jenkinsové. Vůči takovému trapasu by nebyl imunní ani on, že ne?

Nic z toho se samozřejmě nestane, ale nervy se mi trochu uklidní, než se Quint došourá před zbytek třídy a milostivě se uráčí podívat se i na mě. Změna přijde okamžitě, zatváří se defenzivně, zvedne bradu a oči mu ztmavnou, jako by se připravoval na bitvu. Něco mi říká, že se na tuhle chvíli chystal už od vstupu do místnosti. Není divu, že si rozdávání dokumentů tak užíval.

Pokusím se o úsměv, ale vznikne z toho spíš škleb.

„Jsem ráda, že ses k nám přidal.“

Kukne mu v čelisti. „To bych si nenechal ujít, parťačko.“ Sklouzne pohledem k modelu a po tváři mu přelétne náznak překvapení. Třeba na něj dokonce udělal dojem.

To by tedy měl. A taky by se měl stydět za to, že je to poprvé, co tuhle věc vidí.

„Hezký model,“ zamumlá a zaujme místo na druhé straně miniaturní Main Street. „Vidím, žeš vynechala záchranné středisko, které jsem navrhoval začlenit, ale...“

„Kdyby mi někdo trochu pomohl, tak bych do něj možná zahrnula i zbytečné požadavky.“

Quint tiše zaupí. „Péče o zvířata, která zahynula na úbytě kvůli turistice a konzumnímu stylu života, není...“

Pan Chavez si hlasitě odkašle a přeruší tím výměnu názorů. Oběma nám věnuje unavený pohled.

„Dva dny, vážení. Musíte vydržet vzájemnou společnost už jen dva dny. Můžete prosím přejít k prezentaci bez dalšího krveprolití?“

„Samozřejmě, pane Chavezi,“ řeknu zároveň s Quintovým: „Sorry, pane C.“

Zpražím ho pohledem. „Mohu pokračovat, nebo chceš ještě něčím přispět?“

Quint předstírá, že se uklidnil, a mávne mým směrem.

„Jeviště je jen tvoje,“ praví a potichu dodá: „Ne že by ses o něj podělila.“

Pár spolužáků v přední řadě ho zaslechne a uchechtne se. Ano, je k popukání.

Příště si s ním zkuste pracovat vy a uvidíte, jak je zábavný.

Znovu vycením zuby.

Když se však otočím k prezentaci, mysl se mi vyprázdní.

Kde jsem byla?

Ale ne. *Ale ne.*

Je to tu. Moje nejhorší noční můra. Věděla jsem, že se to stane. Věděla jsem, že zapomenu.

A vím, že je to celé Quintova vina.

Panikařím, rychle vytahuju kartičky s poznámkami a jednou rukou se v nich snažím listovat.

Rezort a spa... sdílená elektrokola... Pár kartiček mi spadne na podlahu. Obličej mi najednou hoří jako rozpálená plotýnka.

Quint se sehne a kartičky posbírá. Vytrhnu mu je a srdce mi divoce buší. Cítím, jak se do mě zarývají oči všech spolužáků.

Nenávidím Quinta. Nenávidím jeho totální nezájem o všechno kromě vlastní osoby. Jeho neschopnost vůbec dorazit včas a udělat aspoň něco užitečného.

„Můžu taky něco říct?“ zeptá se Quint.

„Já to zvládnul!“ vyštěknu na něj.

„No dobře, dobře,“ zvedne v sebeobraně ruce. „Jenom se ptám. Je to i moje prezentace.“

Jasně. Protože mi strašně pomáhal ji připravit.

„Co odlišuje Fortuna Beach od ostatních?“ zašeptá Jude. Znehybním a podívám se na něj; vděk za to, že ho mám, je stejně silný jako podráždění vůči Quintovi. Jude mi znova ukáže palce nahoru a možná dneska opravdu funguje telepatie mezi dvojčaty, protože mám pocit, že v hlavě slyším jeho povzbudivá slova.

To zvládneš, Pru. Jenom se uklidni.

Moje panika ustupuje. Pomilionté se podívím, proč nás pan Chavez týrá tím, že nám určuje laboratorní partnery, když bychom byli s Judem tak skvělý tým. Druhák by byl jako procházka růžovou zahradou – nebýt mořské biologie a Quinta Ericksona.

DVĚ

Díky, naznačím ústy směrem k Judovi a srovnám si poznámky. Potřebovala jsem jen natuknout a teď se mi zase všechno vrací. Pokračuju v proslovu a ze všech sil se snažím ignorovat Quintovu přítomnost. Aspoň někteří spolužáci se začali probírat papíry, které rozdál, takže už na mě nezírají úplně *všichni*.

„Jak jsem říkala, to, co sem skutečně přitáhne nadšené ekologické cestovatele, je naše fenomenální spojení zážitků a dobrodružství. Budou moci navštívit dno oceánu na palubě soukromých party ponorek. Budeme pořádát projížďky na kajacích na ostrov Adelai, kde si můžete označkovat, sledovat, a dokonce pojmenovat vlastního tuleně. Já osobně mám nejradši celotýdenní divoké večírky na pláži.“

Při těch slovech se skelné pohledy některých spolužáků zaostří. Ezra dokonce zavýskne. On by se samozřejmě *zúčastnil*.

Povzbuzeně pokračuju.

„Přesně tak. Fortuna Beach se brzy proslaví svými pravidelnými plážovými večírky, kde si můžete dát k snědku mořské plody z udržitelných zdrojů a organické jednohubky, a přitom se budete socializovat s dalšími ekologicky uvědomělými lidmi, jako jste vy sami. A co je na tom nejlepší? Všichni na party dostanou při příchodu pytel na odpadky a drapák, a pokud ho do konce večera naplní odpadky, které posbírali na našich plážích, mohou ho vyměnit za znovu použitelnou tašku plnou ručně vybraných dárků. Například...“ Odložím ukazovátka a sáhnu pro tašku na podlaze. „Hliníkovou láhev na vodu bez BPA.“ Vytáhnu láhev a hodím ji do pléna. Joseph ji

polekaně tak tak chytí. „Bambusové příbory, které si můžete vzít kamkoli. Deníček vyrobený z recyklovaných materiálů. Mýdla bez plastového obalu.“ Každý dárek hodím mezi spolužáky. Teď už mi rozhodně věnují pozornost.

Jakmile dárky dojdou, sbalím tašku a pošlu ji panu Chavezovi, ale dostane se sotva do půli cesty. Ezra ji chňapne přímo ze vzduchu. Postupně si začínají všimnout, že každý dárkový předmět má nové logo a slogan, který jsem vymyslela.

FORTUNA BEACH: PŘÁTELSKÉ PROSTŘEDÍ, PŘÁTELSKÁ K PROSTŘEDÍ!

„Všechny nápady jsou podrobněji rozpracované v naší zprávě,“ řeknu a ukážu na secvaknuté papíry na nejbližším stole. „Aspoň to předpokládám. Ve skutečnosti jsem ji neviděla, ale něco mi říká, že byla dokončena dneska ráno deset minut před touhle hodinou.“ Sladce se na Quinta usměju.

Tváří se napjatě. Naštvaně, ale taky trochu samolibě.

„To se asi nikdy nedozvíš.“

Z toho komentáře mě v zádech zamrazí nejistotou, což byl stoprocentně jeho plán. Koneckonců jsem pod dokumenty podepsaná i já. A on ví, že se můžu zbláznit zvědavostí, abych zjistila, co tam napsal a jestli je to dobré.

„Než skončíme,“ obrátím se zpátky ke třídě, „chceme poděkovat vám, pane Chavez, za to, že jste nás toho tolik naučil o tomhle úchvatném koutku světa, v němž žijeme, a o neuvěřitelném mořském životě a ekosystémech, které máme jen kousek od domu. Nevím, jak vy ostatní, ale já se určitě chci stát součástí řešení a zajistit, že ochráníme a udržíme oceány i pro naše děti a vnuky. A myslím si, že jsme to dneska dokázali: Pokud *budeme zelení*, Fortuna Beach se nám *odvděčí zelení*.“ Promnu si prsty v předstíraném gestu, že držím peníze. Řekla jsem Quintovi, jak svůj proslov ukončím. Měl to samozřejmě říct se mnou, ale neřekl. Dokonce se ani neobtěžoval ukázat imaginární peníze. „Díky, že jste mě vyslechli.“

Třída začne tleskat, ale Quint vykročí vpřed a zvedne ruku.

„Můžu ještě něco dodat?“

Celá zvadnu. „Musíš?“

Štrelí po mně úsměvem a obrátí se ke mně zády.

„Udržitelnost a turistika si spolu obvykle moc nerozumí. Letadla obrovsky znečišťují prostředí a lidé při cestování produkují mnohem více odpa-

du, než když zůstanou doma. Jak ale bylo řečeno, turismus prospívá místní ekonomice a nikam jen tak nezmizí. Chceme však, aby měla Fortuna Beach pověst, že jí záleží nejen na návštěvnících, ale také na přírodě.“

Vzdychnu. Copak jsem to prakticky neřekla?

„Pokud si přečtete zprávu, kterou jsem vám dal,“ pokračuje Quint, „což nejspíš až na pana Chaveze nikdo neudělá, uvidíte, že jednou z našich hlavních iniciativ je vytvořit klíčovou turistickou destinaci ze Záchraného střediska pro mořské živočichy ve Fortuna Beach.“

Musím se všech sil ovládat, abych neprotočila panenky. Tenhle nápad s rehabilitačním střediskem do mě tlačil celý rok. Ale kdo chce trávit dovolenou koukáním na podvyživené delfíny ve smutných malých bazéncích, když vedle nich může plavat v opravdové zátoce?

„Aby lidé pochopili, jaký dopad mají jejich činy na životní prostředí, musí na vlastní oči vidět důsledky těchto činů, a proto...“ Odmlčí se. „Proto věřím, že by se veškeré ekoturistické plány měly soustředit na vzdělání a dobrovolnictví. Ve zprávě se o tom dozvíte víc. Děkuju.“

Mrkne na mě. Vyměnění si pohled vzájemného pohrdání.

Ale tím to skončilo. Ten odporný projekt, který mi málem vysál duši, konečně skončil.

Jsem volná.

„Děkuju, pane Ericksone a slečno Danielsová.“ Pan Chavez mávne ve vzduchu Quintovou zprávou a já se v duchu ptám, jestli tam vůbec zahrnul aspoň *některé* z mých nápadů. Rezort, kola, plážové večírky?

„Myslím, že je to dost jasné, ale jen pro objasnění: můžete mi oba říct, čím přesně jste do projektu přispěli?“

„Já vyrobila model,“ řeknu, „prezentační tabuli a navrhla a objednala ekologické dárky. A řekla bych, že jsem celou dobu projekt řídila.“

Quint si odfrkne.

Pan Chavez povytáhne obočí. „Nesouhlasíte s tím, pane Ericksone?“

„Ale ne,“ zavrtí vehementně hlavou. „Rozhodně projekt řídila. Možná až moc.“

Ztuhnu. Na jazyk se mi valí lavina slov. *Někdo musel! Ty by ses toho rozhodně neujal a nic bys nedokončil.* Ale než stačím cokoli říct, pan Chavez se zeptá: „A ty jsi napsal tu zprávu?“

„Ano, pane,“ řekne Quint. „A dodal jsem fotografie.“

Učitel zabručí, jako že je to zajímavá informace, a já se zatvářím zděšeně. Dodal fotografie? Pardon, ale i děcko z druhé třídy umí vystříhnout fotky z *National Geographic* a nalepit je na tvrdý papír.

„Skvěle. Děkuji vám oběma.“

Zamíříme ke svému stolu, každý jinou uličkou, ale pan Chavez mě zastaví.

„Prudence? Nech to ukazovátko u tabule, ano? Nerad bych, aby na něm pan Erickson skončil napíchnutý, když už je skoro konec roku.“

Když nesu ukazovátko dopředu, pokládám ho k tabuli a snažím se, abych nevypadala plaše, třída se směje. Volnými rukama popadnu model a odnesu si ho s sebou.

Quint si podpírá obličej dlaní, zakrývá si tvář a pozoruje, jak se blížím. Nebo spíš pozoruje model. Kéž bych věděla, co si myslí. Kéž bych věděla, že se cítí provinile, protože mi s touhle částí projektu vůbec nepomohl. Nebo se aspoň stydí za to, že přišel pozdě v nejdůležitější den roku a nechal mě v tom samotnou.

Dokonce bych hrozně ráda viděla, jak mu bude trapně, až si uvědomí, že moje část projektu totálně zastínila tu jeho. Nebo možná dá najevo nějaké uznání za to, že jsem to naše takzvané partnerství vydržela celý rok.

Položím model a sednu si. Oba máme židle co nejdál do sebe, instinktivně mezi sebou chceme mít co nejvíc místa. Právě stehno mám samou modřinu od toho, jak se pořád otloukám o nohu stolu.

Quint odtrhne pohled od modelu.

„Myslel jsem, že jsme se rozhodli nedělat výlety na lodích do Adelai, protože by to mohlo rušit populaci rypoušů.“

Oči nechám přilepené na pana Chaveze, který si stoupl před třídu.

„Jestli chceš, aby se lidi starali o rypouše sloní, tak jim je musíš ukázat. A ne ty polomrtvé, co se musí krmit z láhve na operačním stole.“

Quint otevře ústa a já cítím, jak se v něm vaří odpověď. Připravím se odstřelit každý stupidní komentář, který se chystá vypustit. Znovu se ve mně vzmáhá vztek. Chce se mi řvát.

Nemohls tu být. Aspoň. Jednou?

Quint se však zarazí a zavrtí hlavou, takže taky udržím hněv pod pokličkou.

Zmlkne a model leží mezi námi; vedle něj zavřená a secvaknutá zpráva. Mám ji na dosah ruky, ale odmítám si ji vzít. Vidím však přebal. Aspoň nechal nadpis, na kterém jsme se shodli.

Ochrana prostředí skrze ekoturistiku na Fortuna Beach – zpráva Prudence Danielsové a Quinta Ericksona. Mořská biologie, pan Chavez.

Pod jmény je srdcervoucí smutná fotka mořského zvířete, asi vydry nebo lachtana, nebo dokonce tuleně, já je od sebe nikdy nerozeznám. Je omotané rybářským vlascem jako mumie. Zavrtává se mu hluboko do krku a ploutví. Černé oči se dívají do foťáku tím nejtragičtějším výrazem, jaký jsem v životě viděla.

Polknu. Musím uznat, že je to efektivní způsob, jak vzbudit emoce.

„Vidím, žeš moje jméno napsal na první místo,“ poznamenám. Nejsem si jistá, proč to vůbec říkám. Nejsem si jistá, proč mám vedle Quinta být jen polovinu všech poznámek. Je na něm něco, co mi fyzicky brání držet pusu. Je to, jako kdybych vždycky měla ještě jednu kulku a nemohla si pomoci: musela ji vystřelit.

„Věř tomu, nebo ne, umím věci seřadit podle abecedy,“ zamumlá. „Školku jsem koneckonců vystudoval.“

„Šokující,“ odpálkuju ho.

Povzdechne si.

Pan Chavez si do bloku dopíše poslední poznámky a usměje se na třídu.

„Děkuju všem za fantastické prezentace. Jsem ohromen, kolik práce a kreativity jsem letos viděl. Známký se dozvíte zítra. Teď prosím pošlete dopředu poslední laboratorní zprávy.“

Ozve se skřípot židlí a šustění papíru, jak se všichni začnou přehrabovat v batozích. S očekáváním pohlédnu na Quinta.

On mi pohled zmateně oplátí.

Vytáhnu obočí.

Quint vykulí oči. „Aha!“ Přitáhne si batoh a začne prohrabovat ten chaos uvnitř. „Úplně jsem na to zapomněl.“

No do háje.

„Tys to zapomněl přinést?“ zeptám se. „Nebos to zapomněl *udělat*?“

Zarazí se a zašklebí. „Oboje?“

Obrátím oči v sloup a Quint zvedne ruku. Z té ostudy se rychle otřepal.

„Nemusíš to říkat.“

„Co říkat?“ odpovím, i když mi hlavou víří slova jako *nekompetentní, líný* a *beznadějný*.

„Promluví si s panem Chavezem,“ řekne. „Řeknu mu, že je to moje vina a že mu to večer pošlu e-mailem...“

„Neobtěžuj se.“ Otevřu složku z biologie, kde přímo nahoře leží vypracovaný finální report, pěkně čistě napsaný i s bonusovým grafem o toxinech v životním prostředí. Nakloním se přes stůl a podám ho do uličky.

Když se otočím zpátky, Quint vypadá... našťavaně?

„Co?“ zeptám se.

Mávne k papíru, který zmizel pod stohem ostatních prací.

„Tys nevěřila, že to udělám?“

Obrátím se k němu. „A udělala jsem dobře.“

„Neměli jsme náhodou být tým? Možná jsi mi to měla radši připomenout a nepouštět se do toho sama. Já bych to udělal.“

„Nemusím ti připomínat domácí úkoly. Nebo tě přinutit chodit do hodin včas, když na to přijde.“

„Já byl...“

Přeruším ho a netrpělivě rozhodím ruce. „Mně je to fuk. Na tom nesejde. Buďme prostě vděční, že naše *partnerství* konečně skončilo.“

Vydá jakýsi hrdelní zvuk, a přestože si myslím, že se mnou souhlasí, stejně zrudnu vztekem. Táhla jsem tenhle tým celý rok a dělala mnohem víc než svou práci. Jsem určitě to nejlepší, co ho mohlo potkat.

Pan Chavez si vezme poslední papíry, které doputují dopředu.

„Takže. Víím, že zítřek je poslední den vašeho druháku a všichni se těšíte na prázdniny, ale ještě pořád na vás čeká škola, dámy a pánové. Což znamená, že dostanete domácí úkol.“

Třída zaupí jako jeden člověk a pan Chavez otevře zelený fix a začne něco škrábat na tabuli.

„Já víím, já víím. Ale přemýšlejte nad tím takhle: může to být moje poslední šance podělit se s vámi o svou nekonečnou moudrost. Umožněte mi to, ano?“

Vytáhnu propisku a začnu si zadání opisovat do sešitu.

Quint ne.

Když zazvoní, je první venku ze třídy.

TŘI

„Obecně vzato proti domácím úkolům nic nemám,“ řekne Jude, který nepřítomně listuje stránkami učebnice mořské biologie. „Ale úkol na předposlední školní den? To je důkaz tyranský nadvlády.“

„Přestaň už fňukat,“ ozve se zpoza menu Ari. Vždycky si tu sáhodlouze pročítá jídelníček, i když si pokaždé objednáme totéž. „Aspoň máš letní prázdniny, kdežto naši učitelé nám dali seznam četby a úkolů, abychom se přes prázdniny ani trochu nenudili. Červenec je měsíc řecké mytologie. Jupí.“

Zděšeně se na ni s Judem podíváme. Všichni tři sedíme v rohovém boxu v Encantu, našem oblíbeném podniku na Main Street. Tahle restaurace je tak trochu past na turisty, hned vedle hlavní třídy – předními okny dokonce místy zahlédnete pláž –, ale plno tu bývá jen o víkendech, takže na zevlování po škole je to ideální místo. Částečně proto, že jejich mix mexické a portorické kuchyně je neskutečně dobrý. A částečně proto, že nám její majitel Carlos dává limonády zdarma a tolik chipsů a salsy, co zvládneme sníst, aniž by si stěžoval, že mu zabíráme drahocenné místo v boxu. Upřímně řečeno: myslím, že nás má rád, i když si jídlo objednáváme jen mezi třetí a šestou, abychom dostali poloviční slevu na předkrmy.

„Co?“ zeptá se Ari, která si konečně všimne, jak na ni s Judem koukáme.

„Já bych teda radši studoval řeckou mytologii než plankton,“ řekne Jude a ukáže na ilustraci v učebnici.

Ari si odfrkne ve smyslu, že to nikdy nepochopíme. Což uznávám. Už od našeho seznámení před čtyřmi lety se hádáme, co je horší – jestli prestižní příprava St. Agnes, nebo naše střední Fortuna Beach. Často s Judem žár-

líme na zdánlivě obskurní témata a předměty, na které si Ari stěžuje, jako: „Jak mezikontinentální obchod s kořením změnil historii“ nebo „Vliv pohanství na moderní náboženské tradice“. Jenže Ari chce žít jako obyčejná puberťačka, která se stravuje v levných kantýnách a nemusí každý den nosit uniformu.

Což chápu.

Jedno však nemůže popřít, a sice to, že St. Agnes má mnohem lepší hudební výuku, než jaké se vám dostane na veřejných školách. Nebýt skvělých hodin hudební teorie a skladby, už by určitě prosila rodiče, aby ji nechali přestoupit.

S Judem se vrátíme ke svým pracím a Ari se soustředí na pár, který sedí na baru. Před sebou má zápisník a na tváři výraz snažím-se-vymyslet-rým-aby-mi-seděl-do-textu-písničky. Říkám si, jestli si při psaní představuje ten pár ve vášnivých začátcích vztahu nebo při bouřlivých neshodách, když to v lásce nevyjde. Ariiny písničky vlastně nejsou o ničem jiném. Ale to se asi dá říct o všech písničkách.

Znovu si přečtu zadání, jestli mě náhodou nepřepadne inspirace.

„Dvě stě padesát slov o tom, jaká podmořská adaptace by se dala využít i v suchozemském prostředí.“ Není to těžký úkol. Mohla jsem ho dokončit už před hodinou, ale po několika minulých nocích strávených nad projektem o ekoturistice mám pocit, že mi mozek projel mlýnkem na maso.

„Mám to. Žralok veliký,“ zaraduje se Jude a zabodne prst do knížky. Na obrázku je dost hrozivý žralok s ohromnou otevřenou tlamou, kterou nemá plnou velkých ostrých zubů, ale něčeho, co vypadá jako kostra nebo hrudní koš, který směřuje až někam do hlubin těla. Připomene mi scénu, kdy Pinocchia spolkne velryba.

„Plave si mořem a schlamstne všechno, co se mu dostane do cesty.“

„A v čem je teda užitečný?“ zeptám se.

„Je efektivní. Kdyby mi jídlo padalo rovnou do krku, nikdy bych už nemusel žvekat ani si kvůli němu dávat přestávky.“ Odmlčí se a zatváří se zamýšleně. „To by bylo skvělý monstrum do dračáku.“

„Dost nechutný monstrum,“ řeknu.

Jude pokrčí rameny a poznamená si to do náčrtníku, který má vždycky po ruce.

„To ty seš nejvíc posedlá time managementem.“

To má pravdu. Zaúpím a pošesté prolistuju učebnici, Jude popadne náš společný notebook a přitáhne si ho k sobě. Neotevře nový dokument, jen smaže moje jméno, místo něj napíše svoje a začne datlovat.

„Už se to nese, vy pilné včeličky,“ ozve se Carlos, který dorazil s košíkem tortilla chipsů, guacamole a dvěma druhy salsy. My s Judem máme sladkou salsu z guave a Ari dostane extrapálivou pseudomasochistickou proč-by-si-to-někdo-dělal? salsu sama pro sebe.

„Vám ještě neskočila škola?“

„Zítřka máme poslední den,“ řekne Jude. „Ari skončila už minulý týden.“

„Takže vás tu budu vídat častěji, nebo naopak méně?“

„Častěji,“ odvěti Ari a celá zazáří. „V létě tu budeme prakticky bydlet, pokud ti to nevadí.“ Ari je do Carlose zabouchlá jako školačka už od doby, co jsme sem začali chodit. Což může působit trochu divně, protože je mu skoro čtyřicet, jenže se až neskutečně podobá mladému Antoniovovi Banderasovi. To, plus jeho portorický přízvuk, plus umí náramně vařit. Kdo by jí měl za zlé, že je drobet unešená?

„Vy tři jste vždycky vítání.“ řekne. „Ale moc nezneužívejte bezedné ke-
límký, je to jasné?“

Poděkujeme mu za chipsy a on se odebere k jinému stolu.

Jude se spokojeně opře a opráší si ruce. „Hotovo.“

Vzhlednu od fotky mořského đasa. „Co? Už?“

„Je to jen dvě stě padesát slov. A úkol už se stejně nezapočítá do hodnocení. Věř mi, Pru, je to jen způsob, kterým ten tyranský vládce zkouší naši věrnost. Moc nad tím nepřemýšlej.“

Zamračím se. Oba víme, že zrovna nedokážu nepřemýšlet.

„Tohle je dobré,“ řekne Ari a ukáže bradou ke knížce. Na růžku stránky přistane kapka salsy. „Jejda. Promiň.“

Otřu flek ubrouskem. „Nechci bejt mořskej đas.“

„Ten úkol není o tom, co chceš bejt,“ řekne Jude, „ale o tom, jaká adaptace by byla užitečná.“

„Takže bys měla zabudovanou žárovku,“ dodá Ari. „To se může hodit.“

Zamyšleně něco zamumlám. To by šlo. Můžu vymyslet něco o světle v temných časech, což je sice na vědeckou práci trochu poetické... ale proč ne.

„No dobře,“ řeknu a přitáhnu si notebook. Uložím Judův dokument a otevřu si svůj.

Stačím dokončit první odstavec, když si všimnu, že se před restaurací něco děje. Vyhlédnu a vidím, že nějaká žena táhne vozík plný reproduktorů, elektroniky, malé televize, hromady tlustých pořadačů a svazku kabelů.

„Tys to dokázala!“ vyhrkne Carlos zpoza baru dost nahlas na to, aby se na ni všichni podívali. Ona se zarazí, zamrká do tlumeného světla a čeká, než si její oči odvyknou jasnému odpolednímu slunci. Carlos si k ní pospíší a přebere vozík.

„Já to vezmu. Říkal jsem si, že to postavíme támhle.“

„Jo, díky,“ řekne žena a ohrne si dlouhou, narudo nabarvenou ofinu. Kromě ofiny, která jí skoro zakrývá oči, má vlasy svázané do rychlého uzlu a od kořínků jí odrůstá přirozená blond barva. Má na sobě oblečení, které vzbuzuje pozornost: obnošené a oprýskané kovbojské boty, tmavé džíny se stejným množstvím děr jako látky, sametové vínové tílko a tolik šperků, že by potopily menší loď. Na hony se to liší od žabek a šortek a surfovací módy, kterou v tuhle roční dobu nosí na Main Street skoro všichni.

Navic je krásná. Vlastně oslnivě krásná. Ale těžko se to pozná kvůli silnému nánosu maskary, černých očních linek a rozmazané fialové rtěnky. Kdyby byla místní, rozhodně bychom si jí všimli už dřív, ale jsem si jistá, že jsem ji ještě nikdy neviděla.

„Jak to tu vypadá?“ zeptá se Carlos a ignoruje skutečnost, že na ně civí většina zákazníků.

„Skvěle. Výborně,“ pronese žena s jižanským přízvukem. Carlos o víkendech často pořádá živé koncerty a teď oba stojí na malém pódiu, kde kapely vystupují. Žena si to tam prohlédne a ukáže na zeď.

„To je jediná zásuvka?“

„Jedna je ještě je tady,“ odtáhne Carlos stolek na odkládání nádobí.

„Výborně.“ Žena se chvíli rozhlíží a zkoumá televizi, která visí v restauraci a běží na ní hlavně sport. „Jo, bezva. To by šlo. Máte to tu pěkný.“

„Díky. Chceš to pomoci sestavit, nebo...?“

„Ne, já to zvládnu. Není to moje první rodeo.“ Odežene ho.

„No dobře,“ ustoupí Carlos. „A dáš si něco k pití?“

„No jo...“ Na chvilku se zamyslí. „Koktejl Shirley Temple?“

Carlos se zasměje. „Jasně.“

Vrátí se za bar a žena začne přesouvat stoly a rozmisťovat vybavení, které přinesla. Po několika minutách popadne stoh šanonů a přistoupí k nejbližšímu stolu. *Našemu* stolu.

„No nejste vy pěkně způsobná mládež z Fortuna Beach?“ zeptá se s pohledem upřeným na naše učebnice a počítače.

„Co se bude konat?“ kývne Ari na všechny ty věci, které neznámá přinesla.

„Pravidelné karaoke večery,“ vysvětlí žena. „Vlastně zatím první, ale doufáme, že z toho uděláme týdenní tradici.“

Karaoke? Okamžitě si představím dav zpívajících seniorů a krákajících dam středního věku a bandu opilců, kteří neudrží tón, a... To ne. Takže sbohem naši tiché studijní hodince. Aspoň že už skončil školní rok.

„Jsem Trish Roxbyová a budu to tu uvádět,“ představí se žena. Všimne si, že se netváříme zrovna nadšeně, a ukáže na bar. „To jste si nevšimli cedulek? Carlos říkal, že to už pár týdnů propaguje.“

Pohled mi zaletí směrem k danému místu. Minutku mi to trvá, ale pak si toho všimnu. Na tabuli u dveří, hned nad nabídkou dne, někdo nečitelným rukopisem naškrábal slova:

PŘIDEJTE SE K NÁM NA TÝDENNÍ KARAOKE, KAŽDÉ ÚTERÝ OD 6:00, ZAČÍNÁME V ČERVNU.

„Tak co, večer se k nám přidáte?“ zeptá se Trish.

„Ne,“ odpovíme s Judem společně.

Ari se kousne do spodního rtu s očima upřenýma na pořadač.

Trish se zasměje. „Není to tak strašný, jak to zní. Slibuju, že to bude ohromná zábava. Navíc holky mají serenády rády.“

Jude si uvědomí, že mluví s *ním*, a začne sebou nervózně vrtět. „Uf. Ne. To je moje dvojče,“ Kývne ke mně a pak ukáže na sebe a Ari. „A my nejsme...“ Hlas se mu vytratí.

„Fakticky? Dvojče?“ ptá se Trish a ignoruje, co Jude s Ari nejsou. Chvilí přejíždí pohledem ze mě na Juda a nakonec pomalu kývne.

„Jo, dobře. Už to vidím.“

Lže. Nikdo nevěří, že jsme s Judem vůbec příbuzní, natož dvojčata. Absolutně si nejsme podobní. On má přes metr osmdesát a je hubený jako náš táta. Já mám něco přes metr šedesát a jsem pěkně stavěná jako naše máma. (Babička si hrozně ráda utahuje, že jsem Judovi v děloze sebrala všechno „dětský sádlo“ a nechala si ho pro sebe. Ani jako malá jsem na tom vtipu neviděla nic vtipného a můžete jen hádat, že se to věkem nezlepšilo. Na tohle místo vložte emodži s očima v sloup.)

Jude je blond a úplně bílý. Jako upír. Kůže se mu spálí po třiceti sekundách, kdy vyleze na sluníčko, takže pro něj život v jižní Kalifornii není úplně ideální. Já jsem naopak bruneta a už na konci června bývám slušně opálená. Jude má lícni kosti, já mám dolíčky. Jude má plné rty, takže trochu vypadá jako model od Abercrombieho, i když *nesnáší*, když to vyslovím nahlas. A já? No, aspoň mám svoji rtěnku.

Trish si v rozpacích odkašle. „A zpívali jste už někdy karaoke?“

„Ne,“ odpoví Ari. „Ale přemýšlela jsem o tom.“

Vyměníme si s Judem pohled, protože ve skutečnosti jsme už karaoke vyzkoušeli. Mockrát. Jako malé nás rodiče brali do hospody, kde se každou první neděli v měsíci pořádalo karaoke pro rodiny. Vyřvávali jsme jednu písničku od Beatles za druhou a táta svůj set vždycky zakončil svou verzí „Dear Prudence“ a pak jsme všichni společně dali „Hey Jude“. Nakonec s námi celá restaurace zpívala *Naaa na na... nananana!*

Přidala se i Penny, které byly teprve dva nebo tři roky a nejspíš neměla ani páru, co se děje. Bylo to kouzelné.

Když jsem si vzpomněla na tatkovu mírně falešné ztvárnění „Penny Lane“ a máminu přehnanou snahu při písničce „Hey Bulldog“, zvedla se mi kapku – asi nostalgií – nálada.

Ale pak jednou, v době, kdy mi bylo asi deset nebo jedenáct, jeden ožrala v publiku zařval: *Možná by to děcko mělo míň zpívat a víc cvičit sedy lehy.*

Všichni víme, koho tím myslel. A jo, celé kouzlo karaoke mi to pokazilo.

Když tak nad tím přemýšlím, tehdy možná začala moje hrůza z veřejných vystoupení a ochromující pocit toho, že mě všichni budou sledovat, kritizovat a čekat na to, až se ztrapním.

„Tak si to ještě promyslete,“ řekne Trish a položí složku vedle chipsů. Vezme tužku, z kapsy vytáhne pár papírů a položí je stranou.

„Kdybyste objevili písničku, kterou chcete zazpívat, tak ji sem napište a pošlete mi to, jo? A i když není na seznamu, stejně mi dejte vědět. Některý jdou najít na netu.“ Mrkne na nás a přesune se k vedlejšímu stolu.

Všichni tři zůstaneme na pořadač zírat, jako by to byl jedovatý had.

„Jo,“ zamumlá Jude a začne si házet věci do batohu. „Tak to ani náhodou.“

Já to vidím úplně stejně. Zpívat před bandu cizích lidí bych nešla ani za prachy. Ani před ty, které znám, když už jsem u toho. Fortuna Beach není velké město a nemůžete se nikam vrtnout, aniž byste potkali někoho, koho znáte aspoň od vidění. I teď mi stačí jen se rozhlédnout a u baru vidím mamčinu kadeřnici a u jednoho stolu vedoucího z večerky na rohu.

Ari však na pořadač pořád kouká. Oči se jí lesknou touhou.

Slyšela jsem ji zpívat. Není špatná. Přinejmenším udrží tón. Navíc chce být textařka. Už od malička sní o tom, že jednou bude skládat hudbu. A všichni víme, že aby si to splnila, někdy nejspíš bude muset i zpívat.

„Měla bys to zkusit,“ řeknu a posunu k ní pořadač.

Škubne sebou. „Já nevím. Co bych vůbec zpívala?“

„Jakoukoli písničku, která vznikla během posledních sto let,“ řekne Jude.

Zpraží ho pohledem, ale je poznat, že jí jeho poznámka udělala radost. Ari muziku miluje. Veškerou muziku. Je to chodící wikipedie všeho od jazzu z 30. let přes punk z osmdesátek po moderní indie. Nebýt její hudební obsese, ani bychom ji neznali. Moji rodiče vlastní obchod s deskami jeden blok od Main Street. Jmenuje se Ventures Vinyl podle oblíbené surf-rockové kapely z šedesátých let. Ari tam začala nakupovat, když jsme chodili na základku. Rodiče jí dávali mnohem vyšší kapesné než mně, takže si každý měsíc za ušetřené peníze kupovala tolik desek, kolik si mohla dovolit.

Moji rodiče Ari milovali. Dělali si legraci, že je to jejich šesté dítě. Často říkají, že Ari samotná posledních pět let živila jejich byznys, což by bylo milé, kdyby to vlastně nebyla tak trochu pravda.

„Nedáme duet?“ podívá se na mě Ari s nadějí v očích.

Spolknu okamžité a rozhořčené *ne* a místo toho bezradně ukážu na učebnici.

„Promiň. Musím dopsat tu práci.“

Ari se zamračí. „Jude tu svoji napsal za deset minut. No tak. Třeba nějakou písničku od Beatles?“

Nejsem si jistá, jestli to navrhuje proto, že strašně miluju Beatles, nebo ji napadlo, že je to jediná kapela, u níž je jisté, že znám slova. Se sourozenci jsme vyrůstali v obchodě s deskami, takže nás během let ovlivňovala spousta různé muziky, ale žádná kapela se v očích rodičů nikdy nevyrovnala Beatles. Dokonce nás pět dětí pojmenovali po jejich písničkách – „Hey Jude“, „Dear Prudence“, „Lucy in the Sky with Diamonds“, „Penny Lane“ a „Eleanor Rigby“. Spoustě lidí to možná připadá přehnané, ale Beatles jsou prostě skvělí, takže to chápou.

Dojde mi, že Ari pořád čeká na odpověď, a povzdechnu si.

„Možná. Já nevím. Musím to dopsat.“ Ari tedy dál listuje seznamem písniček a já se snažím soustředit na úkol.

„Shirley Temple zní docela dobře,“ řekne Jude. „Nedáte si taky?“

„Trochu holčičí, nemyslíš?“ rýpnu si.

Jude pokrčí rameny a vyklouzne z boxu. „Já o svojí maskulinitě nepochybuju.“

„Chci tvoji třešničku!“ zavolá za ním Ari.

„Hej, obtěžuješ mýho bráchu!“

Jude se zarazí, podívá se na mě, pak na Ari a pak celý zrudne.

My s Ari vybuchneme smíchy. Jude zavrtí hlavou a zamíří k baru. Vytvořím z dlaní megafon a křiknu za ním: „Jo, dáme si taky.“

Bez otočení mávne rukou, abych věděla, že mě slyšel.

Nesmíme za zábradlí, které dělí část pro ty nad jednadvacet let od zbytku restaurace, a tak se zastaví u neviditelné překážky a předá barmanovi objednávku.

Dokončím další odstavec, než se Jude vrátí se třemi vysokými sklenicemi s růžovou sodovkou a extra třešní v každé z nich. Ari si bez ptaní vezme třešně z mého i Judova koktejlu a hodí si je do vlastní skleničky.

„Zdravím vás a vítejte na našem prvním večeru s karaoke,“ promluví Carlos do mikrofону, který Trish přinesla. „Jsem Carlos a vedu tenhle podnik. Vážím si toho, že jste přišli, a doufám, že se dneska budete skvěle bavit. Nestyďte se. Všichni jsme tu přátelé, tak ze sebe vydejte to nejlepší. Také bych vám rád představil naši moderátorku karaoke, slečnu Trish Roxbyovou.“

Ozve se vlašný potlesk, Trish převezme mikrofon a Carlos zamíří zase do kuchyně.

„Počkat, ty nebudeš zpívat?“ zeptá se Trish.

Carlos se otočí s očima vytřeštěnýma hrůzou. Přiškrčeně se uchechtne.
„Možná příští týden?“

„To si zapamatuju,“ řekne Trish.

„Řekl jsem *možná*,“ odvěti Carlos a ještě o kus couvne.

Trish se přátelsky zašklebí na hosty v restauraci.

„Nazdar, lidi. Jsem nadšená, že tu dneska můžu být. Nikdy nikdo nechce jít první, takže tu párty rozjedu sama. Noste mi prosím lístky a dejte mi vědět, co si dneska chcete zazpívat, jinak budete příští tři hodiny muset poslouchat mě, a věřte mi, že to nikdo nechce.“

Namačká něco na svojí mašině a v bednách se rozeřvou kytarové riffy – skladba „I Love Rock and Roll“ od Joan Jettové.

Snažím se neúpět, ale... no tak. Jak mám dokončit domácí úkol, když v pozadí hraje *tohle*? Jsme snad v restauraci, ne na rockovém koncertu.

„Páni, tak to jsem nečekal,“ řekne Jude.

„No jo,“ kývne uznale Ari. „Je fakt dobrá.“

„Tohle nemyslím,“ řekne Jude a rýpne do mě loktem. „Pru, hele. To je *Quint*.“

ČTYŘI

Prudce zvednu hlavu. Na vteřinku si myslím, že si ze mě Jude dělá srandu. Ale ne – je tam. Quint Erickson postává vedle cedule USAĎTE SE SAMI u vchodu. Je s nějakou holkou, kterou nepoznávám – s drobnou Asiatkou, s vlasy svázanými do dvou rozčuchaných drdůlků za ušima. Na sobě má džínové šortky a seprané tričko s obrázkem Yettiho a nápisem SVĚTOVÝ ŠAMPION VE SCHOVCE.

Na rozdíl od Quinta, který sleduje, jak Trish z celého srdce pěje, je ponořená do něčeho na mobilu.

„Páni,“ řekne Ari, nahne se přes stůl a ztiší hlas, přestože přes Trishino hrdelní *strč do jukeboxu další minci, bejby*, nás nikdo neuslyší.

„To je Quint? Ten Quint?“

Zamračím se. „Jak to myslíš, *ten* Quint?“

„Co? Vždyť celý rok mluvíš jenom o něm.“

Unikne mi neveselý smích. „To teda ne.“

„Trochu, no,“ přisadí si Jude. „Nevím, kdo z nás se víc těší na léto. Jestli ty, že už se jím nemusíš zabývat, nebo já, že už nebudu muset poslouchat ty tvoje stížnosti.“

„Je hezčí, než jsem čekala,“ řekne Ari.

„Jo, je to frajer,“ souhlasí Jude. „Quinta má každé rád.“

„Protože jeho směšnost dělá dobrou dojem na nejnižší společný jmenovatele ve společnosti.“

Jude si odfrkne.

„A navíc,“ zašeptám, „není vůbec atraktivní. Koukněte na to obočí.“

„Co máš proti jeho obočí?“ zeptá se Ari a podívá se na mě, jako bych se měla stydět, že to vůbec vytahuju.

„Prosím tě. Je obří,“ řeknu. „A celá jeho hlava má divnej tvar. Je jako... krychle.“

„Nejsi trochu zaujatá?“ zamumlá Ari a střelí po mně posměváčským pohledem, z nějž mě zamrazí rovnou pod kůži.

„Jenom říkám.“

V tomhle se obměkčit nenechám. Je pravda, že Quint není *neatraktivní*. Já to vidím. Jako každý, kdo má oči. Ale v jeho rysech není žádná elegance. Má nudné, nepopsatelné, normální hnědé oči a asi musí mít i nějaké řasy, ale ani jednou jsem si jich nevšimla. Přidejte si k tomu permanentní opálení, krátké vlnité vlasy a idiotský úsměv a vypadá jako každý druhý surfař ve městě. Tedy naprosto zapomenutelně.

Položím prsty na klávesnici. Nedovolím, aby mi Quint, karaoke nebo cokoli dalšího narušilo soustředění. Tohle je poslední domácí úkol ve druháku. To zvládnou.

„Čau, Quinte!“ vykřikne Jude a ruka mu v pozdravu vystřelí do vzduchu. Spadne mi čelist. „Ty zrádce!“

Jude se ke mně obrátí a zašklebí se. „Sorry, ségra. Všimnul si mě a já zpanikařil.“

Pomalů se nadechnu a opovážím se mrknout ke vchodu do restaurace. No jasně, Quint a jeho kamarádka už se k nám vydali. Quint se jako obvykle culí. Je jako takové to natvrdlé štěně, které si nikdy nevšimne, že se ocitlo mezi kočičími nadšenci. Prostě předpokládá, že jsou všichni rádi, že ho vidí. Pokaždé.

„Jak je, Jude?“ pozdraví Quint. Obrátí se ke mně, všimne si učebnice a počítače a úsměv mu trošičku ztuhne.

„Prudence. Zase tvrdě pracuješ.“

„Kvalitní práci nevyčaruješ jen tak ze vzduchu,“ řeknu.

Quint luskně. „Víš, kdysi jsem si to taky myslel, ale po roce v jedné lavici s tebou o tom začínám pochybovat.“

Přimhouřím oči. „Taky tě ráda vidím.“ Můj sarkasmus je tak hustý, že se jím málem zadusím. Obrátím se zpátky k monitoru. Vteřinku mi trvá, než si vzpomenu, jak znělo zadání.

„Quinte,“ řekne Jude, „to je naše kámoška Araceli. Araceli, to je Quint.“

„Nazdar,“ pozdraví Quint. Skrz řasy vidím, jak si ťuknou pěstí. Díky Quintovi to působí jako nejsamozřejmější a nejpřirozenější pozdrav na světě, i když jsem v životě neviděla, že by to Ari někdy dřív udělala.

„Rád tě poznávám, Araceli. Fajn jméno. Ty nechodíš na naši školu, že ne?“

„Ne. Chodím na St. Agnes,“ odpoví. „A můžeš mi říkat Ari.“

Zašklebím se, ale mám skloněnou hlavu, takže to nikdo nevidí.

„Jo a tohle je Morgan. Chodí na komunitní vejšku v Turtle Cove,“ ukáže Quint na dívku, která postává o pár kroků dál a pozoruje pódium s výrazem blízkým znechucení. Když Quint vysloví její jméno, otočí se k nám a nasadí nepřirozený úsměv.

Je plachá, nebo nás soudí? Těžko říct.

„Ráda vás poznávám,“ řekne.

Následuje kolečko trapných ahoj a nazdar, ale Morgan se už zase dívá na pódium, kde někdo zpívá country písničku o studeném pivu a smažených kuřatech.

„Morgan říkala, že tu skvěle vaří,“ řekne Quint. „Chce, abych zkusil... Jakže se to jmenuje? Ton... Ton...“ tázavě se na Morgan podívá.

„Tostones,“ řekne a sklopí oči k telefonu. Naštvaně plácne palcem do obrazovky a já si představuju nějakou hnusnou přestřelku zpráv mezi ní a jejím klukem.

„Vaří tu fakt dobře,“ řekne Jude.

Quint mávne na karaoke. „Nečekal jsem večeri se zábavou zdarma.“

„To ani my ne,“ zamumlám.

„Zkoušejí tu teď takovou novinku.“ Ari posune šanon s písničkami na okraj stolu. „Budeš zpívat?“

Quint se zasměje a zní to skoro omluvně.

„Ne. Mám slitování s těma chudákama venku na promenádě. Nechci hned zkraje sezony vyplašit turisty.“

„Každý si myslí, že zpívá hrozně,“ řekne Ari, „ale jenom málo lidí je fakt tak špatných, jak si myslí.“

Quint nakloní hlavu na stranu a sjede pohledem z Ari na mě. „Promiň. Ale ty se s ní kámošíš?“

„Prosím?“ naježím se. „Co to má znamenat?“

Quint pokrčí rameny. „Už jsem si na tvoji kritiku tak zvykl, že mi přijde zvláštní, aby mi někdo věřil navzdory pochybnostem.“

„Hej, hele!“ vyhrkne Jude. „To je Carlos. Právě včas, aby zabránil bolestně trapnému momentu.“

Carlos zrovna prochází kolem stolu s tácem prázdných sklenic. „Jenom kontroluju svůj oblíbený stůl. Vy si k nim přisednete? Dáte si něco k pití?“

„No...“ Quint mrkne na Morgan. „Jasně. Pití bychom si dali. Co je tohle?“ ukáže na naše barevně sladěné načervenalé nápoje.

„Shirley Temple,“ řekne Ari.

Quint se zatváří zmateně. „To je herečka, ne?“

Ari celá ožije. „Tys to nikdy nepil? Teda jo, byla to herečka, dětská hvězda. Ale ten drink... Ten musíš zkusit. Je to čirá radost.“

„Spíš cukrovka a pochroumaná důstojnost,“ zamumlá Morgan, pořád pohroužená do svých zpráv.

Quint se na ni téměř pobaveně, ale i jaksi lítostivě podívá. Rozčiluje mě, že ten pohled poznávám. Od začátku školního roku se mi ho dostávalo skoro každý den.

„Zrovna jsem si uvědomil, že byste si s Prudence nejspíš dost rozuměly,“ řekne.

Morgan zmateně vzhledne a já vím, že dumá o tom, kdo je *Prudence*, ale nezeptá se a místo toho řekne: „Proč to znělo jako urážka?“

Quint zavrtí hlavou. „To je dlouhý příběh.“ Kývne na Carlose. „Dáme si dvakrát Shirley Temple.“

„Ne. Já nechci,“ ozve se Morgan. „Dám si ledovou kávu s kokosovým mlékem.“

„Jasná věc,“ řekne Carlos. „Přisednete si k mým štamgastům?“

Quint si změří náš box. Je to velký box – vešlo by se do něj i šest lidí, kdyby se chtěli zmačknout. Další dva se sem určitě vejdou.

Jeho oči však spočinou na mně. Všimne si ledového pohledu, který k němu vysílám, a jako zázrakem to pochopí.

„Ne, půjdem si sednout...“ Otočí se. Restaurace se rychle plní, ale napravo od pódia je malý stolek, od nějž právě někdo odešel, půl košíku s tortilla chipsy a nějaké zmačkané ubrousky.

„Je ten stůl volnej?“

„Jasně. Nechám vám to tam uklidit.“ Carlos ukáže na šanon s písňemi.
„Nestydte se. Potřebujem víc zpěváků. Pořádně to tu rozjedte, jasný? Dívám se na tebe, Pru.“

Quint vydá hrdelní zvuk, něco mezi nevírou a pobavením. Zabrní mě z toho kůže.

„Vtipný,“ prohodí, když Carlos zamíří k baru.

„Co je vtipný?“ zeptám se.

„Představa, jak zpíváš karaoke.“

„Já umím zpívat,“ bráním se, ale pak se to cítím povinována upřesnit.
„Trochu.“

„Určitě umíš,“ usmívá se Quint – protože kdy se vlastně neusmívá?
„Jenom si neumím představit, že se na to dost uvolníš.“

Uvolnit se.

On to neví – nebo možná ví –, ale tímhle se dotkl hodně bolavého místa. Možná to souvisí s mým perfekcionismem. Možná je to kvůli tomu, že vždycky dodržuju pravidla a přehnaně se snažím a raději bych pořádala večery společného učení než pивní párty. Možná je to proto, že mi rodiče dali to nešťastné jméno *Prudence*.

Nesnáším, když mi někdo říká, abych se uvolnila.

Umím se uvolnit. Umím se bavit. Quint Erickson mě nezná.

Jude mě ale naopak zná příliš dobře. Pozoruje mě s temnými obavami. Pak se obrátí ke Quintovi a možná až moc nahlas řekne: „My jsme vlastně s Pru zpívali karaoke v jednom kuse, když jsme byli malí. Uměla brilantně zazpívat ‚Yellow Submarine‘.“

„Fakticky?“ podívá se Quint. Podívá se na Jude, ale pak jeho pohled sklouzne na mě a já vidím, že nemá ani páru o tom, jak se teď ve mně vaří krev.

„Tak za ten pohled bych zaplatil.“

„Kolik?“ vyplivnu.

Odmlčí se, jako by si nebyl jistý, jestli vtipkuju, nebo ne.

Objeví se číšnice a ukáže na menší stůl, z něž už uklidili špinavé nádoby a teď tam stojí dvě sklenice s ledovou vodou.

„Váš stůl je připravený.“

„Díky,“ řekne Quint. Očividně se mu ulevilo, že se může z téhle konverzace vykroutit. Já jsem nadšená.

„Rád jsem tě viděl, Jude. A těšilo mě... Ari, že?“ Pak se obrátí ke mně. „A my se asi uvidíme ve třídě.“

„Nezapomeň,“ zvednu tablet. „Dvě stě padesát slov o preferované vodní adaptaci.“

„Jo. Dík za připomínku. Vidíš? Bylo to tak těžký?“

„Stejně jako zbytečný,“ odvětim sladce, „protože oba víme, že to začneš psát pět minut před hodinou. Pokud to vůbec uděláš.“

Úsměv mu zůstane, ale vidím, že už ho to začíná unavovat.

„Ty vždycky umíš potěšit, Prudence.“ Zasalutuje jedním prstem a zamíří s Morgan k jejich stolu.

„Uf,“ zaúpím. „Stejně na to zapomene. A víte, co je nejhorší? Že ho pan Chavez nechá projít jako vždycky. Je to...“

„... k vzteku,“ vyhrknou najednou Ari s Judem jako papoušci.

Zafuním. „Je to tak.“ Probírám se počítačem. Trvá mi minutu, než si vůbec vzpomenu, o čem jsem vůbec psala.

„Nezabij mě za to, že to řeknu,“ ozve se Ari, „ale fakt mi nepřípadal tak zlý.“

„Není,“ souhlasí Jude. „Jako parťák v laborkách je asi hroznej, ale jinak je to fajn kluk.“

„Hroznej je nejslabší vyjádření roku. Upřímně nevím, čím jsem si tenhle karmické trest zasloužila.“

„Jejda,“ rozzáří se Ari oči. „Teď jsem dostala nápad.“

Přitáhne si šanon s písničkami a začne listovat stránkami.

Podíváme se s Judem na sebe, ale neptám se, jakou písničku hledá. Jude popadne svoje pití a jedním rychlým pohybem ho vyprázdní.

„Musím jít. Mám se s klukama sejít v sedm, ať můžem naplánovat další kampaň.“ Pak se zamračí na Ari. „Ty vážně přemýšlíš o tom, že půjdeš zpívat? Protože to bych i zůstal, jestli potřebuješ morální podporu.“

Ari ho odmávne. „To je v pohodě. Běž si prozkoumávat ty svoje goblina-ma zamořené jeskyně nebo co to je.“

„Jsou zamořené koboldama,“ vysvětlí Jude a vyklouzne z boxu. „A já mám skvělý nápady, jaký nový pasti v kampani použijem. A možná tam bude i drak.“

„Draků není nikdy dost,“ prohodí Ari s očima zabořenýma do šanonu.

Zvažuju otázku, co je kobold, ale nejsem si jistá, jestli mám v mozku prostor pro další Judovo nadšené vysvětlování, takže se jenom usměju.

„Nejmenuje se to *Dračí doupe* pro nic za nic.“

„Mají ji!“ vyhrkne Ari, přistrčí mi k nosu šanon a píchne do něj prstem. „Vím, že tuhle písničku znáš.“

Čekám, že vybrala něco od Beatles, ale ona ukazuje na název písničky ze sólové kariéry Johna Lennona: „Instant Karma! (We All Shine On)“.

„Jo, ta je dobrá,“ řekne Jude, který se nahnul nad stůl, aby dobře viděl. „Tu bys zvládla, Pru.“

„Já zpívat nebudu.“

Ari s Judem povytáhnou obočí.

„Cože?“

Ari pokrčí rameny a zase složku odstrčí. „Jen jsem si říkala, jestli nechceš Quintovi dokázat, že se plete.“

Vztekle zatřepu prsty. „Já mu nemusím nic dokazovat.“

„Jasně že nemusíš,“ řekne Jude a hodí si batoh na rameno. „Ale není nic špatného na tom ukázat lidem, že je v tobě víc než jenom samý áčka. A taky se můžeš, no...“ couvne, asi se bojí, abych ho nepraštila, a zašeptá: „... bavit.“

Probodnu ho pohledem. „Já se umím bavit.“

„Já to vím,“ řekne Jude. „Ale sama musíš uznat, že je to dobře strážný tajemství.“

PĚT

Jude odejde a já se snažím soustředit na práci. Potřebuju ještě pár vět, abych to celé uzavřela, ale nic mě nenapadá. V hlavě mi zní Judova slova a k mému podráždění taky Quintova.

Uvolni se. Bav se.

Cítím, že se na mě Ari občas nejistě podívá. Je to ta nejempatičtější osoba, jakou jsem kdy potkala, a vždycky pozná, když je někdo rozčilený. Ale taky ví, že jí všechno řeknu, až sama budu chtít, a že ji naléhání obvykle nikam nedostane. A tak obě v tichosti pracujeme – já dokončuju úkol a ona si škrábe něco do zápisníku. No, *v tichosti* je relativní pojem, vzhledem ke zpěvu různých úrovní kvality, který nám útočí na uši. Někteří zpěváci jsou vlastně docela dobří. Jedna žena zazpívá skladbu od Cher tak dokonale, až všem spadne brada, a pak se zvedne dvojice od baru a vystříhnou spolu nejnovějšího Bruna Marse. Jenže ostatní zdaleka nejsou tak úžasní. Spousta z nich mumlá, tváří se nervózně a trapně kouká na text na monitoru.

Během rodinných večerů na karaoke jsem si o téhle zábavě vymyslela jednu teorii. Nikdo z diváků nečeká, že se na pódiu objeví druhá Beyoncé, ale pokud už se tam vydáte, měli byste být přinejmenším zábavní. Když máte skvělý hlas, tak paráda. Zařvete si. Ale jestli ne, musíte to vynahradit něčím jiným. Tancujte. Usmívejte se. Dívejte se do publika. Tvařte se, že se dobře bavíte, i když jste strachy bez sebe, to vašemu vystoupení pomůže mnohem víc, než byste čekali.

„Tak,“ prohlásím nakonec a zavřu počítač. „Poslední úkol školního roku je hotovej.“ Konečně se napiju své Shirley Temple, které jsem si zatím nevší-